

[H. P. Johansen.]

føres et Samarbejde mellem Skole og Hjem angaaende Barnets Sundhedstilstand.

Jeg bemærkede for et Øjeblik siden, at alle Skolebørn skulde ind under Skolelægerens Kontrol paa det sundhedsmæssige Omraade; men der er indført en Ventilbestemmelse i § 1, en Bestemmelse, som siger, at hvis et Barn møder med en Attest fra en praktiserende Læge for, at Barnet er under samme Tilsyn, som Loven fordrer, saa kan Barnet fritages for Undersøgelse paa Skolen. Jeg maa indrømme, at da jeg læste den Undtagelsesbestemmelse, var jeg lidt betænkelig ved den, men jeg haaber, at min Ængstelse i saa Henseende skal være uden Grund. Jeg haaber, at den ikke vil betyde, at der fremkommer et Hul i Loven; som faar til Følge, at nogle Børn bliver daarligere stillet end andre. Den Lovgivning, vi her er i Færd med at gennemføre, skulde jo absolut omfatte alle Skolebørn, for det maa ikke glemmes, at her staar man med et Ansvar ikke blot over for det enkelte Barn, men ogsaa over for Barnets Kammerater med Hensyn til Smittefare. Forhaabentlig bliver det kun i ganske faa Tilfælde, at denne Undtagelsesbestemmelse bliver anvendt, vel at mærke hvis man faar de rigtige Læger ansat som Skolelæger.

Angaaende dette sidste Spørgsmaal: Ansættelsen af Skolelæger, findes der i Lovens § 10 nogle Bestemmelser. Det hedder her, at i Købstadkommunerne ansætter Kommunalbestyrelsen Skolelægen eller Skolelægerne og udarbejder et Udkast til et Regulativ, der saa skal godkendes af Undervisningsministeriet. For Landkommunerne foreslaas det, at Skoledirektionen træffer en Fællesordning for hele Amtet, men at der dog ogsaa er Mulighed for, at den enkelte Kommune kan ansætte sin egen Skolelæge.

Efter min Formening er det et af de allervanskeligste Problemer i Loven at faa ansat som Skolelæger de Læger, der har den rigtige Indstilling og den rigtige Interesse. Jeg ser saaledes paa det, at hvor det lykkes, at faa virkelig interesserede Læger ansat, vil den Lov, vi her gennemfører, være meget værdifuld, men, hvor det ikke lykkes, vil den, jeg vil ikke sige være værdiløs, men dens Betydning vil svækkes stærkt.

Den Kommission, der har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, for Lovforslaget kom frem paa Rigsdagen, har da ogsaa ladet skinne igennem i sin meget fyldige Betænkning, at den har haft det bestemte Indtryk, at dette var et vanskeligt Punkt

at faa ordnet. Det er ogsaa klart, at efterhaanden som denne Sag nærmer sig sin Løsning, vil der opstaa forskellige Spørgsmaal i de interesserede Kredse.

Man kan saaledes være sikker paa, at alle vil spørge om, hvor store Udgifterne ved denne Lov vil blive, og hvem der skal betale den Nyordning, der her er Tale om, om det skal være Staten eller Kommunerne, eller om det skal være Hjemmene. Og enkelte vil spørge — man har for Resten allerede hørt det Spørgsmaal —, om ikke Hjemmets Læge, i de fleste Tilfælde Sygekasselægen, kunde klare hele dette Problem, saa at Lovgivningen kunde undgaas.

Med Hensyn til de Udgifter, Loven vil medføre, oplyses det i Bemærkningerne til Forslaget, at for Statens Vedkommende vil det dreje sig om 700 000—900 000 Kr., altsaa en lille Million Kroner; det kan naturligvis meget vanskeligt siges bestemt, hvor store Statens Udgifter vil blive, og det er muligt, de vil blive lidt højere, end de er anslaaet til her. Man regner med, at der er ca. 1/2 Million Skolebørn her i Landet, og det vil altsaa sige, at Udgiften for Statens Vedkommende bliver knap 2 Kr. pr. Barn om Aaret. Da nu Statens Udgifter anslaaes til ca. Halvdelen af de samlede Udgifter, maa Kommunerne ogsaa regne med at yde henimod 2 Kr. pr. Barn aarlig. I Bykommunerne skal Beløbet betales direkte, medens det for Landkommunernes Vedkommende ydes af Skolefonden.

Nu taler vi i denne Tid meget om at binde Penge, og en Del af de Penge, der tænkes bundet, giver jo ingen Renter; men jeg tror at kunne sige, at de Penge, der bindes i dette Tilfælde, vil give endogsaa meget gode Renter, om ikke just lige med det samme saa i Tidens Løb, thi det er sikkert ganske rigtigt, at det bedste Aktiv, en Nation kan erhverve sig, er en sund og stærk Ungdom, især naar man tager Ordet „sund“ i mere omfattende Betydning.

Det andet Spørgsmaal, jeg nævnte, var dette, om Skolelægerne ikke er overflødige, om man ikke kunde nøjes med Sygekasselægens eller Hjemmets almindelige Læge. Her synes jeg, at Professor Schiøtz i Oslo, der har gjort et uhyre stort Arbejde for Børnesundheden, har givet et godt og overbevisende Svar. Han siger bl. a. om dette Forhold: Læg Mærke til, at alle de Læger og Plejersker, som arbejder ved Skoler, hvor Sundhedsarbejdet for Børn er ordentligt i Gang, finder alle som een mange, desværre særdeles mange Tilfælde af Sygdomme, som Forældrene slet ikke ved noget som helst om. Og Professoren tilføjer: